

vacare, et tuis inclinationibus et prostrationibus A
facies tua non inquinetur. Sed cum tapetibus sit
ornata et strata tota mosques, quæ necessitas adhuc
mantilia admovere ut conspurcationis et sordium
contaminantium videtur periculum? Væ vobis pes-
sima dogmata foventibus. Tu qui talia sentis quo-
modo andes hac importuna et inverecunda petitione vexare Christianos, quærendo quid et quomodo
credant? Tota quippe summa salutis animæ vestræ in id tantum resolvitur, nimirum ut dicatur: In
nomine Dei miseratoris et misericordis.

Finis vitæ impurissimi Muhammedis.

Τέλος τοῦ βίου τοῦ ἀκαθάρτου Μουχάμετ.

KATA ΜΩΑΜΕΔ. — CONTRA MUHAMMED.

Centra Saracenos qui dicuntur Ismaelitæ tan- B
quam ab Ismaele originem ducentes. Fuit autem
filius Abrahami, quem illi peperit Agar ancilla
Sarræ. Ab hac vero Agar dicuntur Agareni. Dicti
sunt autem Saraceni, quia, cum Agar domo pulsa
per desertum erraret palabunda et Ismaelem filium
gestaret, dixerit angelo: Sara domina mea me
domo expulit, ut ibi legitur. Saraceni vero ad tem-
pora usque imperatoris Heraclii fuerunt idololatræ
et Veneris phosphorique sideris cultores religiosi,
quod lingua vernacula vocabant Cabar, quod mag-
num significat. Istis vero temporibus ortus est in-
ter illos Muhammed propheta, quem ut maximum
et adiutorem indefessum deprædicaverunt. Erat
vero ipse ex una tribuum Ismaelis. Ille autem fuit
Ismael tanquam unus ex Ismaelis posteris. Primo-
genitum vero habuit Etsarum quem genuit ex Is-
maele. Deinde duos alios filios in vitæ et dias lumi-
nis auras emisit, Mundarum nimirum, et Scholara-
biam. Mundaros autem genuit Cuzarum, et Themi-
manum. Ab illis ortus Muhammed qui talis erat vul-
tu et forma. Erat semi-siccus et aridus, incessu vero
et specie plane ridiculus. Adhuc vero in ipsa infan-
tia parentibus orbatus, extrema paupertate obrue-
batur, et laceris pannis indutus, et plane obscurus,
feminæ cuidam viduæ traditus fuit servus, quæ illum
genere quodammodo attingebat. Cum autem puer-
ritiæ annos esset prætergressus, factus est servus
mercenarius istius viduæ cui Chadigæ nomen
erat, feminæ ditissimæ, et opibus affluentissimæ.
Quæ cum varia alia suppellectili, multa jumenta
alebant et camelos quamplurimos. Horum rector
constitutus Muhammed, omnibus viribus tentavit
Chadigam dominam suam in amorem sui pelli-
cere. Clam irrepit, cum illa congregitur, et tan-
dem legitime et publice tori socius evasit, et il-
lam uxorem duxit.

Postea mutato consilio Chadigam puduit cum

Κατὰ Σαρρακηνῶν οἱ καλοῦνται Ἰσμαηλίται μὲν
ὡς ἀπὸ τοῦ Ἰσμαὴλ καταγόμενοι. Γίος δὲ οὗτος ἦν
τοῦ Ἀβραάμ, γεννηθεὶς ἐξ Ἄγαρ τῆς παιδίστης
Σάρρας. Ἄγαρρηνοὶ δὲ ἀπὸ Ἄγαρ τῆς μητρὸς Ἰσ-
μαήλ. Σαρακηνοὶ ἀπὸ τοῦ εἶπεῖν πρὸς τὸν ἄγγελον,
ὅτι ἀπελαθεῖσα παρὰ τῆς κυρίας αὐτῆς ὤδευσεν κτὰ
τὴν ἔρημον ἐπιφερομένη τὸν Ἰσμαήλ, ὅτι Σάρρα
κυρία με ἀπέλασεν, ὡς ἐκεῖ λέγει. Οἱ Σαρρακηνοὶ
μὲν μέχρι τῶν Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως χρόνων
εἰδωλολάτρουν προσκυνοῦντες τῷ ἑωσφόρῳ ἄστρῳ,
καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἣν δὴ καὶ Χαδάρ τῇ αὐτῶν γλώττῃ
ἐπωνόμαζον. Ἀλλοὶ δὲ ἡ λέξις αὕτη τὴν μεγάλην.
Τότε δὲ προφήτης αὐτοῖς ἀνέστη Μωάμεθ, καὶ αὐτοὶ
ἔχοντες αὐτὸν μέγαν καὶ περιθόητον. Οὗτος ἀπὸ
μίας τῶν ἐξ Ἰσμαὴλ φυλῶν καταγόμενος. Ἰσμαὴλ
δὲ ἦν οὗτος, ὡς καὶ τοῦ Ἰσμαὴλ τυγχάνων ἀπό-
γονος. Πρόγονον δὲ εἶχε τὸν Ἡτζαρὸν ἐκείνον, ὃν ἔ-
Ἰσμαὴλ ἔτεκε, καὶ εἰς φῶς βίου παρήξεν δύο υἱούς,
τὸν Μούνδαρον καὶ τὸν Σκυλαραδίαν. Ὁ δὲ Μούν-
δαρος ἀπέτεκεν τὸν Κούσαρον, καὶ τὸν Θεμίμην. Ἐκ
τούτων ὁ Μωαμέθ καταχθεὶς τοιοῦτος δὲ ἦν τῇ
μορφῇ ἡμίλητος, καὶ τὸ εἶδος γελοῖός τε καὶ βδέ-
σματι. Καὶ κοιμηθεὶς νέος ἀπορφανισθεὶς πένης παντά-
πασιν ἦν, καὶ ῥακενδυτῶν, καὶ ἀφανῆς ὧν ἐθήτευσεν
παρὰ γυναικὸς χήρας κατὰ γένος αὐτῶν προσ-
θηκούσῃ, τὴν παιδικὴν παραμειβὼν τῆς ἡλικίας μι-
σθωτοῦς γίνεται τῆς γυναικὸς ταύτης, ἥτις καὶ Χα-
διγὰν ἐπονομαζομένης πλουσίας πάνω καὶ εὐπορω-
τάτης, καὶ μετὰ τῆς λοιπῆς περιουσίας καὶ κτήνη
πολλὰ κεκτημένη, μεθ' ὧν καὶ καμήλους ὅτι πλεί-
στους. Ὡς νομεὺς ὁ Μαχούμετ κατέστη. Ἰσχυσεν
εἰς ἔρωτά τὴν κυρίαν αὐτοῦ Χαδιγὰν ἀγαγεῖν ὅ-
πιδου ταύτην, καὶ συνεγένετο. Καὶ τὸ τέλος κυρίως
φανερῶς εἰς γάμου κοινωνίαν ταύτην εἰς γυναίκα
λαμβάνει.

Καὶ πρὸς τοῦτο ἀποτρόπαιον ἤγετο αὐτὸν Χαδιγὰν

συγκοινωνεῖν τούτῳ οὐ μόνον διὰ τὸ μισθωτὸν εἶναι αὐτῇ τούτῳ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀνείδους ἦν καὶ ἀμορφος. Καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἡμερῶν κατὰ γῆς κείμενος, καὶ ἀρρὸν ἀποπεύων. Γενόμενος δὲ κύριος τῶν ὑπαρχόντων αὐτῆς πολλὰς ἀπέδημι κατ' ἐμπορίαν. Καὶ ποτε παράγονόμενος εἰς Παλαιστίνην συνέτυχεν Ἑβραίοις, εἶτα Ἀρειανούς, ἔπειτα καὶ Νεστοριανούς. Καὶ δόξας φιλομαθῆς εἶναι, ἀρρώστω ταχέως ἐξ Ἑβραίων μὲν τὴν μοναρχίαν, ἐξ Ἀρειανῶν δὲ λόγον καὶ Πνεῦμα κτιστὰ, ἀπὸ δὲ Νεστοριανῶν ἀνθρωποκρατεῖν. Καὶ σύνθετον ἐξ αὐτῶν θρησκείαν ἐκινήσας συνέστησάτο νοσησαντος δὲ πάλιν αὐτοῦ πάρεσιν μελῶν, ἡ δηλωθεῖσα τούτου γυνὴ σφόδρα ἠνίατο, καὶ ἠσχαλλεν οὐ μόνον ὡς δούλον καὶ μισθωτὸν αὐτῆς συναφθεῖσα, ἀλλὰ καὶ ὡς μέγα νόσημα ἔχοντα τὴν γηράμενον. Ἦν δὲ αὐτοῖς φίλος μοναχὸς τῆς ἐξόριστος εἰς ἑκάστη τὰ μέρη διὰ τὸ ἔχουσα νόσημα. Οὗτος ἐξ ὑποθήκης τοῦ Μωάμεθ ἐκληροφύρσεν τὴν τούτου οὐχον, ὡς οὐκέτι κοινὴ νόσος ἐστὶν ἡ κατέχουσα τὸν Μωάμεθ, λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ μοναχός, ἀλλ' ὁσάκις ἴδοι τὸν ἀρχάγγελον Γαβριὴλ, μὴ φόβων αὐτοῦ τὴν φοβεράν ἐπιφάνειαν εἰς τοῦτο καταπίπτει. Καὶ γὰρ ὁ δηλωθεὶς ἄγγελος, φησὶν, εἰς τοὺς μεγάλους ἀποστέλλεται προφήτας ἀποκαλύπτων αὐτοῖς τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ, καὶ γκώσεις τῶν ἐπιόμενων. Ἀποστέλλεται δὲ, φησὶ, καὶ πρὸς τὸν Μωάμεθ ἄνδρα τὸν σὸν, ὡς μέγαν προφήτην.

Mohammedem. Sed, inquit, quætiescumque videt archangelum Gabrielem, impar tantæ ferendæ visione cadit, et quasi pendere gloriæ obruitur; addebat etiam monachus ille; Mittitur iste angelus ad maritum prophetas ipsis mysteria Dei et futurorum cognitionem revelans; pergebat vero et dicebat: Mittitur idem angelus ad conjugem tuam Mohammedem tanquam ad magnum prophetam.

Αὐτὴ δὲ πεισθεῖσα τότε λεγομένοις, καὶ γενομένη περιχαρῆς τὸν λόγον πεισθεῖσα ἐκήρυττε διαβόρῃδην τὰς ἄλλας γυναῖδιν, ὅτι μέγας ἐστὶν προφήτης ὁ Μωάμεθ, καὶ παρὰ τῶ Θεῷ ἐκλελεγμένος. Καὶ τὸν τράπον τούτου ἐκ γυναικῶν εἰς ἄνδρας ὁ λόγος οὗτος διαδοθεὶς ἐκράτησεν, καὶ ἠρέανθη. Τί γέγονεν; τέθνηκεν ἡ γυνὴ αὐτοῦ Χαδιγά, καὶ κληρονόμον εἰς ἀπαντα αὐτῆς Μωάμεθ, τὸν καὶ Μαχούμετ τῆς περιουσίας αὐτῆς κατέλιπεν, ὃς καὶ κληρονόμῃ καὶ ταύτης ὅπως ὄν ὄρασαν γέγονεν. Καὶ ἔκτοτε πεπλουτηκώς τιμίας παρὰ πᾶσιν ἐφαίνετο· δόξα γὰρ ἀπαίρωντος, ἡ καὶ πλοῦτῳ προσάβη τὴν οἴησιν μέγα τι δοκεῖ τοῖς ταπεινοῖς καὶ τιμώμενον. Καὶ συλλαβὼν τὰς προφῆθειας κενὰς αὐτοῦ διδασκαλίας ὁ Μωάμεθ ἀπὸ τῶν Ἰουδαίων τὴν μοναρχίαν, ἐκ δὲ τῶν Ἀρειανῶν τὸ λέγειν τὸν λόγον καὶ Ἰὸν τοῦ Θεοῦ κτιστὸν, ἐν δὲ τῶν Νεστοριανῶν τὴν ἀνθρωποκρατεῖν. Καὶ πάντα συλλαβὼν ἐδίδαξεν τὸ φέδμενον. Οὕτως δὲ καὶ συγκέρσας καὶ τῶ λαῷ ἐκήρυξεν καὶ ἐκράτησεν· καὶ ὡς προφήτην μέγαν ἐκ Θεοῦ αὐτὸν τιμᾶσθαι τῶ λαῷ περηγυρήσατο. Γνοὺς δὲ τοὺς Ἰσραηλιτάς τῶν παθῶν εἶναι δούλους, καὶ βασικτηοὺς ἐπιημάντους, ἤγουν βοσκηματώδεις, καὶ δούλους ὄντας βρωμάτων, βίβλον οικίας νομοθεσίας ἐξέθετο γέμουσαν πᾶσι ἀκαθάρτων νομοθεσίας, προσφιλέας αὐτοῖς ἦν, καὶ οὐρανόθεν διὰ τοῦ ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ κατανεχθῆναι αὐτῶ διεβεβαίωσατο, καὶ δεδογμάτικαν, ταύτην τὴν νομοθεσίαν διδάξας τῶ λαῷ

illo societatem conjugalem fovere et cum illo concumbere, tum quia mercenarius fuerat, tum quia ingratiſsimæ et turpiſsimæ erat formæ. Insuper quia singulis fere diebus quasi comitiali morbo correptus, ore spumanti in terram cadebat et jacebat. Bonorum vero uxoris dominus factus sapissime ad mercaturam exercendam peregre proficiscēbatur. Cum in Palestinam aliquando pervenisset, incidit in Hebræos, deinde in Arianos, postremo in Nestorianos. Cum verò scientiæ cupidus videri vellet, ex Hebræis hausit monarchiam seu unicum esse Deum. Ex Arianis Verbum et Spiritum sanctum esse creaturas, ex Nestorianis homineta, nimirum personam humanam Christi esse adorandam. Et ex istis omnibus complicatam religionem sibi conſavit et composuit. Illo vero iterum laborante membrorum solutione et paralyſi, memorata supra uxor vehemēter angebatur, et indignabatur, ut pote quæ maritum sibi sociaverat non tantum servum et vile mancipium et mercenarium, sed hominem qui morbo acerbissimo vexaretur. Hebebant vero monachum quemdam sibi familiarē et amicum, qui propter sua prava dogmata illic fuerat in exilium relegatus. Ille deliberato cum Mohammede consilio uxorem Muhammedis ab ista anxietate revocare satagebat, conabaturque persuadere, non vulgari et ordinario morbo cruciari

Illam vero dictis victa et obtemperans, gaudio maximo perfusa rem totam aliis mulierculis exponēbat et enarrabat, quod nimirum Muhammed esset maximus propheta, et a Deo electus. Et hoc modo a feminis ad viros fama ista transiit, tandem obtinuit, et vires acquisivit eundo. Quid factum postea? Chadiga uxor moritur, et omnium bonorum suorum ex esse hæredem constituit et reliquit Muhammedam; qui cum ista pinguiſſima hæreditate serpens evasisset, tandem factus est draco. Et ab illo tempore dives factus, honorem apud omnes adeptus est. Gloria quippe sine fine et quæ apud vulgus opinionem sibi ex opibus conciliat, magnam quid et venerandum videtur abjectis et ex plebe humilioribus. Congerens ergo supra memoratas vanas opiniones, nimirum ex Judæis monarchiam, ex Arianis Verbum Dei et Dei Filium esse creaturam, ex Nestorianis anthropolatiam, ex illis omnibus unam doctrinam conſavit, quam auditoribus gratam et decantatam docuit. Et sic se turbis et populo immiscens, illam prædicavit et propagavit, se tanquam magnum prophetam venditavit, et a populo se fere coli et adorari tandem obtinuit. Cum vero probe novisset Ismaelitas suarum libidinum esse mera mancipia, quia pastores erant minime verendi et exilioſi, et pastoritiam artem tantum exercentes, et escarum ventrisque servi, librum legum sua privata sola auctoritate munitum com-

posuit, plenum omnis impuræ doctrinæ istis hominibus gratissimæ, illum cælo ad se delatum per archangelum Gabrielem asseruit, doctrinam illo contentam medium in vulgus disseminavit, quam Coranum vocavit, id est divinam legem. Sancit vero illa disertis verbis quemlibet Hagarenorum posse sibi quatuor uxores matrimonio copulare, et cum illis publice consuescere, concubinas vero tot quot illi placuerit. Hac autem ratione Agarenos in suum cultum perduxit, illos sua doctrina imbut monens etiam ut frequentibus inclinationibus indulgerent. Et alia talia docuit quæ in illius libro scripta continentur.

Habebat quippe amicum nomine Zez cui matrimonio juncta erat uxor formæ elegantissimæ. Illius vero amore accensus Muhammed, voluit illam sibi uxorem habere, et amicum ad se curavit accersiri, quem talibus verbis adoritur. Nosti, amice, me esse prophetam Dei, nec tulo nec sancte dictis meis fidem et observantiam negari. Scias ergo id quod mihi Deus ipse imperavit. Nimirum ut uxorem tuam dimittas, illamque mihi matrimonio jungam. Quandoquidem vero illum prophetam esse existimabant, et illum admodum probabant, annuit votis et dictis amicus Zez, et ab uxore separatus est quam tradidit uxorem futuram Muhammedis sicut ipse jussisset. Uxores vero primas et numero quatuor habuit: videlicet Zadize, Aise, Zeinep, et Omielteim. Habuit vero filiam nomine Phatmam, quam genero Alim matrimonio locavit. Habuit et duos filios Chousanen et Chousainen. Aderant vero illi et alii symmystæ et in opere socii et in propaganda doctrina sua successores indefessi. Videlicet Apoupicertas, et Coubiker, et Omar. et Talches, et Opoupacres, et Saduc, et Mausie, et Supeer, et Adelau, et Zeit, et Zeiton, et Zait, et Othman, numero videlicet duodecim. Angelos vero portento miro, et ex rerum colendarum numero esse dicitabat, Aratum scilicet, Maratum, Tsapham et Maruam. Erant vero et prophetæ et apostoli a Muhammede memorati, nimirum Chud, Tsale, seu Salec, Soaip, Edris, Choualciphil, et Loeman ipse cum illis. Post illos jungit quamplurimos alios scriptis Veteris Testamenti notissimos Noachum, Abrahamum, Isaacum, Jacobum, Josephum, Mosen, Jobum, Aaronem, Davidem, Salomonem, Eliam, Jonam, Zachariam patrem Joannis Baptistæ præcursoris, Jeremiam, Danielelem, Melchisedecum, et omnes veteres prophetas et Deo fideles.

Jactabat et sententiam e cælo se accepisse asserentem, quod Deus quem vult ad bonum flectit, alterius vere cor indurat et reddit immorigerum. Et quod si Deus vellet mutuis bellis homines se non invaderent et lacerarent. Sed quod Deus faciat quæcumque vult, sit causa boni et mali, imperetque fato et fortunæ. Obtrudebat et alia dogmata Ismaelitæ, quod nimirum Dominus Deus Jesus Christus, ex Virgine Maria sine semine genitus fuerit per Verbum et Spiritum Dei. Et quod cum infantis teneros annos nondum esset supergressus

Καὶ Κουράν ταύτην ἐκάλεσεν, τουτέστιν θεῖαν ἐκλαθὴ νομοθεσίαν, ῥητῶς διοριζομένην αὐτῆν, τὴν καθῆνα τῶν Ἀγαρηνῶν ὑπ' ἐξουσίαν ἔχειν τέσσαρτι γυναιξίν συκοινωνεῖν, καὶ ταύταις συνομειεῖν προφανῶς, παλλακὰς δὲ ἔχειν τὸν καθ' ἕνα, ὅσας ἐν αἰρέτῳ. Καὶ οὕτως τοὺς Ἀγαρηνοὺς εἰς τὴν ἐαυτοῦ τιμὴν ἤγαγεν, καὶ οὕτως αὐτοὺς ἐδίδαξεν, καὶ μετανοίας καταγγεῖλας ποιεῖν. Καὶ τ' ἄλλα τούτων, ὅσα ἐν τῇ βίβλῳ ἐγράφητο. Ἀλλὰ καὶ ποτε ἀπλῶς ἐκτύπων νομοθέτημα.

Et alia talia docuit quæ in illius libro scripta continentur.

Φίλον γὰρ εἶχεν τινὰ Ζεζ προσηγορευμένον, γυναικὰ ἔχοντα κάλλει ὄρασαν πάνου, καὶ ταύτην πρὸ ἔρωτα κινήθει, καὶ θελήσας λαβεῖν αὐτὴν διαζύγιον, προσεκαλίσασα τοῦτον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Οὐδὲς ἂν ἐτατρε, ὡς προφήτης ἐγὼ τυγγάνω Θεοῦ, καὶ τὸ τοις ἔμοις ῥήμασιν τινὰ ἀπιστεῖν, οὐκ ὄστιον. Ἰσθ οὖν, ὡς προσέταξεν μοι ὁ Θεός, σὲ μὲν ἀπολύσαι τῇ ἰδίᾳ γυναικί, ἐμὲ δὲ ταύτην λαβεῖν. Ἐπαί γὰρ προφήτην εἶχον τοῦτον πάντες, ὡς εἶπομεν, καὶ ἠδούοντο, κατένευσε τῷ λόγῳ αὐτοῦ ὁ Ζεζ, καὶ τῇ γυναικί αὐτοῦ ἔχωρισθη, καὶ ταύτην ὁ Μαχουμπ προσελάβετο εἰς γυναίκα, καθὼς εἶπεν. Γυναικὰς δὲ ἔσχεν τὰς πρώτας καὶ ἰδίας αὐτοῦ δ' ἤγουν τὴν Ζαδιζέ, καὶ τὴν Ἀϊσέ, καὶ τὴν Ζηνέπ, καὶ Ὀμιελθείμ. Ἔτεκεν δὲ καὶ θυγατέραν, τὴν Φάτμαν, ἣν καὶ ἐπεγαμβρεύσεν ἐπ' αὐτὴν γαμβρὸν τὸν Ἀλεξ. Καὶ υἱοὺς δύο, τὸν Χασάνην, καὶ τὸν Κουστίνην. Ἦσαν δὲ καὶ οἱ ἕτεροι συμμύσταί, καὶ συνεργοί, καὶ διάδοχοι αὐτοῦ. Ἦγουν ὁ Πουκίερτος, καὶ Κουβίκερ, καὶ Οὐμάρ, καὶ Τάλχηρ, καὶ ὁ Πουκίερτος, ὁ Σαδούκ, καὶ Μαυσιέ, ὁ Σουπερ, ὁ Ἀδελῶ, ὁ Ζεῖτ, καὶ ὁ Ζίτων, καὶ Σαῖτ, καὶ Οὐθμάν, ἦγον ἰβ'. Ἀγγέλους δὲ τερατεύεσθαι ἐκ τῶν σεοισμάτων εἶναι, τὸν τε Ἀρῶθ, καὶ τὸν Μαρώθ, καὶ Γζάπ, καὶ τὸν Μαρούα. Προφήται δὲ, καὶ ἀπόστολοι προσηγορευόμενοι παρ' αὐτοῦ τοῦ Μωάμεθ, εἴτουν τὸν Κουδ, καὶ Γζάλετ, ἡ Σάλεκ, καὶ τὸν Σουκίτ, καὶ τὸν Ἐδρήρ, καὶ τὸν Κουκκίφιλ, καὶ τὸν Λοραῖτ, αὐτὸν μετὰ τούτων. Παρέγει μετ' αὐτοὺς καὶ ἐκ τῆς Παλαιᾶς δὴθεν Γραφῆς, τοῦ τε Νωῆ, καὶ Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαάκ, καὶ Ἰακώβ, καὶ Ἰωσήφ, καὶ Ἰσὼβ, καὶ Μωσέως, καὶ Ἀαρὼν, καὶ Δαβὶδ, καὶ Σολομῶντος, καὶ Ἠλία, καὶ Ἰωνᾶ, καὶ Ζηχαρίου τοῦ πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καὶ Ἰερεμίου, καὶ Δανιὴλ, καὶ Μελχισέδεκ, καὶ πάντας τοὺς ἑκαταεὶ προφῆτας, καὶ ἐν Θεῷ πιστοὺς.

Ἄνωθεν ἐπιλαβόμενος δοκῶν τοιαύτα λέγουσα, ἦν ὁ Θεός, ὃν θέλει ὀδηγεῖ εἰς ἀγαθόν, ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει· καὶ ὅτι, εἰ ὁ Θεός ἤθελεν, οὐκ ἂν ἐπολέμασιν ἀλλήλοις οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλ' αὐτὸς ποιεῖ ὁ Θεός ἕκαστον βούλεται, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ, καὶ πονηροῦ αἰτία ἐστὶν αἴτιος. Καὶ τύχη καὶ εἰμαρμένη ὑπ' αὐτῶ ἐστὶν. Λέγει δὲ καὶ ἑτέρας διδασκαλίας πρὸς τοὺς Ἰσραηλίτας, ὅτι ὁ Κύριος καὶ Θεός Ἰησοῦς Χριστός ἀπὸ Μαρίας τῆς Παρθένου ἄνευ σκορᾶς γεννηθείς ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Πνεύματος. Κεῖ ἐτι νῆπιος ὢν πετεινὰ ἐκ πηλῶν ἐκλαστούργη,

καὶ ἐμφυσῶν ἐποίησεν αὐτὰ ζῶα, καὶ τυφλοὺς ἴατο, καὶ νεκροὺς ἤγειρε. Καὶ ὅτι ἐκ παρακλήσεως τῶν ἀποστόλων ἤτήσατο τὸν Θεόν, καὶ κατήνεγκεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τράπεζαν, καὶ ἐξέτρεψεν αὐτοὺς, καὶ μάλα λαόν. Καὶ ὅτι οὐτε ἐσταυρώθη, οὐτε κατ' ἀλήθειαν ἀπέθανεν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ κατὰ φαντασίαν μόνην ταῦτα παρὰ τῶν Ἑβραίων ὑπέστη, τοῦτον νομισαντες ἐσταύρωσαν, ἀλλ' οὐτε τις αὐτοῦ ὄλωσεν οὐχ ἤψατο, ἀλλὰ πρὸς ἀθείαν, καὶ ἀπιστίαν, καὶ ἀπὸνθρωπίαν τοῦτον ἐώρων, ὅσον κατὰ τὰς ἐρικτὰς καὶ δυσωνυμίας αὐτῶν πεπονθότων. Καὶ τοῦτο λέγων, ὅτι ἐρωτηθεὶς παρὰ τοῦ Θεοῦ· Εἰ ὠνόμασας ἐαυτὸν Θεόν ἐν τῷ κόσμῳ· ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ Ἰωάννης, σὺ εἶπας τὸν λόγον τοῦτον, ὅτι Ἰός εἰμι τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεός. Ἐρνήσατο, λέγων, ὅτι Σὺ πάντα γινώσκεις, καὶ οἶδας, ὅτι οὐκ ὠνόμασα ἐαυτὸν Θεόν, ἢ Ἰόν σου· δούλος γὰρ σου εἰμι, καὶ οὐχ ὑπερφανεύομαι τοῦτο καλεῖσθαι. Καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τὸ λαὸν φιλεῖν αὐτόν. Καὶ ὅτι ἀνῆλθεν ὁ Χριστὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, τότε ἐρωτήθη περὶ αὐτοῦ. Τὸν Χριστὸν οὐ λέγωσιν Ἰόν Θεοῦ, ἀλλ' ἀπόστολον, καὶ προφήτην, καθότι ὁ Θεὸς, φησί, κοινωνῶν οὐκ ἔχει, καὶ πάντες οἱ ποιοῦντες αὐτῷ τὸν Χριστὸν κοινωνῶν, μέλλουσιν κολάζεσθαι εἰς τὴν γένεσιν τοῦ πυρός. Διότι ὁ Θεὸς κοινωνῶν ἴσως ὅμοιον οὐκ ἔχει. Ταῦτα τοῦ Μωάμεδ.

Nec hic finis fabularum, addit quomodo Deus illum in cœlos evexerit quod vehementi amore illum prosequeretur. Et quod cum Christus in cœlum ascendisset de illo quæstio mota fuerit, quod nimirum Christus non sit Filius Dei dicendus, sed apostolus et propheta, sicut Deus dicit, quod non admittit socium, quicumque vero Christum Dei socium asserere non verentur, in gehenna ignis æterno supplicio sint afficiendi. Deus quippe non habet socium nec parem. Hæc omnia Muhammed de Christo.

Λέγει περὶ τῆς πλάσεως τοῦ Ἀδάμ, ἐν ἣ φησιν, ὅτι ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ χύματος καὶ σταγό- C νος, καὶ ἤδελον, καὶ μασημάτος, καὶ ὅτι τοῦ ἀνθρώπου πλασθέντος, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἄγγελοι προστάζει Θεοῦ προσεκύνησαν αὐτοῦ. Μόνος δὲ ὁ Βελιάρ οὐκ ἐπέσθη προσκυνοῦσα τὸν Ἀδάμ, καὶ διὰ τοῦτο πέπτωκεν. Λέγει περὶ Θεοῦ ὅτι αὐτὸς, Θεὸς ὢν, ἐστὶν ὁ ποιήσας τὰ πάντα, οὕτε ἐγένετο ὁμοιος αὐτοῦ τις, ἀλλ' εἰς Θεὸς ὁλόσφυρος οὐκ ἐγένεθησεν, οὕτε ἐγεννήθη, ἀλλ' εἰς ἐστὶν Θεός, καὶ πᾶς ὁ μερῶν αὐτὸν, ἢ ὁμοιον ποιῶν, σωτηρίας οὐκ ἔσιν, ἀλλ' ἀφόρητον, καὶ αἰώνιον κόλασιν. Γοιούται τοῦ Μωάμεδ αἱ νομοθεσίαι, ταῦτα νενομοθέτηκεν τῷ λαῷ Ἰσραήλ. Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐν τῷ Βάκχε, ἦτοι Μῆχε, ἢ Μάχεχ, οἶλον προσευχῆς διωρίσατο εἶναι, καὶ τὰς ἐαυτῶν λατρείας ἐκεῖσε προσάγειν. Ὅτι καὶ λίθος τῷ τοιοῦτῳ τόπῳ ἦν D ἀνκειμένος ἐν τῷ μέσῳ παμμεγέθους, ὡς ἐπάνωθεν αὐτοῦ τοῦ λίθου λέγεται τῇ Ἀγάρ ἐμιλήσας ὁ Ἀβραάμ, ἢ ὡς αὐτῷ τὴν κάμηλον προσδήσας, ὅτε τὸν Ἰσαὰκ ἐμελλεν θύειν. Προστάξεν δὲ τὰς εὐχὰς τοὺς συνεργομένους ἐκεῖσε οὕτως ἐπιπλεῖν. Τὴν μὲν μίαν αὐτῶν χεῖρα πρὸς τὸν λίθον ἐκτείνειν, τῇ δὲ ἑτέρῃ τὸ οὐκ ἀπέχειν τὸ ἴδιον, καὶ οὕτω κωλύσασθαι αὐτοὺς περιφέρειν, ἕως ἂν πείσωσιν σκοτοδινιάσαντες, καὶ τὴν περιοχὴν αὐτοῦ πᾶσαν ἐπιτηρεῖν, καὶ λίθους ἐπὶ κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἐπιβίπτειν. Ἴνα δὲ μὴ τὰ ῥήματα τῆς παρ' αὐτοῦ

volucres ex luto formaverit, in quas cum insufflasset, incœperunt moveri, sentire et halitu efficacissimo animari et vivificari. Insuper, quod cæcos sanaverit, mortuos excitavit, quod ad apostolorum suorum postulationem Deum rogaverit qui cœlo dimiserit mensam variis dapibus onustam quibus apostolos ipsos et turbas quamplurimas cibaverit et refocillaverit. Quod crucis non fuerit affixus, nec revera ut homo mortuus fuerit, sed ista tantum contigisse secundum apparentiam et speciem, eaque ab Hebræis esse supposita, qui existimarunt in cruce illum ipsum sustulisse et suspendisse. Sed revera nullus illum apprehendit, sed ad illorum impietatem, incredulitatem, inhumanitatem testandam, viderunt illum quantum ex eorum infaustis viribus pendebat, revera patientem. Addit et istud quod cum Jesus ad cœlos pervenisset, Deus ab ipso rogaverit : Quare cum in mundo versaberis, vocavisti te Filium Dei? Ad quæ Jesus : O Joannes, non ego sed tu hoc dixisti, me nimirum esse Deum et Filium Dei. Negavit ergo dicens : O Deus omnia nosti, et optime tibi compertum est me nomen Dei et nomen Filii tui nunquam mihi tribuisse et usurpassè. Sum quippe servus tuus, nec talis me unquam incèssit fastus et superbia ut tali titulo nominari me dedignarer.

Asserit vero circa creationem Adami alia cum prioribus absurditate contententia. Dicit quippe primum hominem factum ex terra, stilla, luto, et quadam materia dentibus et ore contrita. Formato autem, inquit, primo homine, statim omnes advo- larunt angeli, qui jubente Deo hominem salutarunt et adorarunt. Solus vero Beliar cum Adamum adorare recusavit, lapsus est et ad Tartara detrusus. De Deo vero asserit quod Deus solus omnia condiderit, nec parem sociumque admittat, et quod, cum sit totus in orbem quasi malleo ductus, nec generet nec generetur. Illum esse plane unicum, et eos qui illum dividunt, et socium illi jungunt, salutis non futuros participes, sed æternarum pœnarum miserandas victimas. Hæc sunt doctrinæ et leges Muhammedis : talia docuit et sancivit apud Ismaelitos. Locum etenim apud illos, nomine Bacchæ vel Macchæ, vel Mechech orationis ædem futuram perpetuam decreto determinavit, et omnem cultum suum illuc dirigere et convertere. Quia nimirum medio in isto loco exstat lapis maximus super quem fama refert Agarem cum Abrahamo rem habuisse, vel ipsum Abrahamum, illi camelum alligasse cum filium suum Isaacum esset immolaturus. Voluit vero omnes illum confluentes et contententes ad orationes habendas, hoc ritu illas fundere. Jussit primo unam manum ad lapidem istum porrigere et extendere, altera vero

suam propriam auriculam corripere et comprehendere; potest in orbem seipsum circumagere, donec vertigine et quasi cæcitate percussus, in terram ruant et cadant. Jussit et omne id quod in suis mandatis vel oratione sua contineretur observari et septem lapides contra Christianos projici et excutendam et debileterandam tradiderat et decreverat, illa ipsa scripto consignari curavit Muhammed, et ad majorem informationem oratione tradidit quæ sic habet. Ala Ala Ouakoubar, Ala Koubar. Hæc verba multoties ingeminant.

Notat vero Ala et koubar, Deum magnum, va autem notat maximum. Inter ea vero quæ docuit et istud memorabatur, quod aliquando camelus femina exstiterit Deo devota et sacra, magnitudinis et latitudinis prorsus ingentis, quæ preces ad cælum fœdebat, ipsa spatio circiter duarum horarum, afflorescente lucis splendens et coruscans. Illam vero Agareni primum lacte alere solebant, sed contigit ut a quibusdam illic commorantibus interficeretur, unde a Deo rejecti et reprobati fuerunt. Illius vero parvulus camelus boatu et clamore cælos lacessens opem phosphori imploravit, a quo, ut dicitur, in cælum raptus fuerit. Nam dictum est illos colere phosphorum seu astrum matutium seu Venerem, quam lingua Arabica vocant va, id est magna. Muhammed vero Christianos contemnens et flocci faciens, vocat abnegatores et associatores, et in istam doctrinam et viam perduxit Saracenos, et vocavit doctrinam et viam Dei, lanienas Christianorum, et bella quibus Christianos solent vastare et lacessere. Hagarenos vero in istis bellis occupantes, filios Dei esse asseruit, et fideles, et dignos qui omnibus paradisi voluptatibus cumulerentur. Inter alia hoc et docuit Muhammed, quod si non sit ad manum parata aqua, usurpari possit terra, sed terra tenuis et subtilissima qua loco aquæ oculi, vultus, manus terantur et defricentur. Hoc et addidit Muhammed se nimirum esse paradisi quasi ostiarium, et illius clavium usum a suo pendere arbitrio.

Talis vero, secundum illum, est paradisi: in illo sunt quatuor flumina aquæ limpidissima, lactis dulcissimi, vini suavissimi, et mellis defæcatissimi et mirabili colatura, ab omni materia crassior purgatissimi. Futura quadam die quam Deus fixit et determinavit, ad quinquaginta annorum myriadas omnes Saracenos illuc esse transportandos, et ibi vitam amoenissimam transacturos, cum propriis uxoribus eodem numero quot viventes in hac terra axores aluerunt. Ibi sub umbra et tegmine arborum quarumdam quæ dicuntur Sidre et Talech, suavissimos fructus comesturos, avibus cantu suo suavissimo eorum aures mulcentibus. Ora proluturos vino ex fonte Caphura, et a fonte Zonziber qui dicitur Salsabila. Et vinum propinaturos ex fonte qui dicitur Thesnim. Illorum vero staturam futuram celestissimam, masculorum quidem, feminarum vero quadraginta cubitorum. Insatiabili vero libidine inter se coituros, quia istorum congressuum Deum ipsum non pudet nec illi sunt fastidio. Introducendas vero in paradysum asserit Muhammed septua-

δριστησίης προσευχῆς ἐπιτελεσθαι, ὡς εἶρηται, ὡαὶν ἀνήκουστὰ, κάκεινα γραφῆ παραδότηον, πρὸς πλεῖστα διδασκαλίαν αὐτοῦ Μαχούμετ, καὶ προσευχὴν ἔχουσαν οὕτως· Ἄλλὰ, Ἄλλὰ οὐακούδ, Ἄλλὰ κουβάρ. Ταῦτα λέγονται πλεῖστακις.

; ne vero verba orationis quam omnibus addiscendam et debileterandam tradiderat et decreverat, non facile audiri et memoris mandari possent, illa ipsa scripto consignari curavit Muhammed, et ad majorem informationem oratione tradidit quæ sic habet. Ala Ala Ouakoubar, Ala Koubar. Hæc verba multoties ingeminant.

Σημαίνει δὲ τὸ μὲν Ἄλλὰ, καὶ τὸ κουβάρ μαιζονδεᾶ, τὸ δὲ οὐὰ μέγιστον, εἰδὶδάζεν δὲ αὐτὸς, ὅτι χαμηλὸν θῆλειαν τοῦ Θεοῦ ἱερὰν οὕσαν γενέσθαι μεγάλῳ μήκει τε, καὶ πλάτει· ἥτις τε καὶ εὐχὰς πρὸς οὐρανὸν ἐπετέλει ἐπαινεζομένη μέσον ὄνομα ὡρῶν ἐξῆς. Καὶ οἱ πρῶην Ἀγαρηνοὶ ἐγαλουχεῦντα. Ταύτην, ὡς ἐλέγετο, φρονεῦσθαι κακῶς πρὸς τῶν τηλικαῦτα ἀνθρώπων, καὶ διὰ τοῦτο ἐμνησθαι αὐτοῦς ὁ Θεὸς· τὸ χαμηλότιον αὐτῆς βεβάζει, καὶ τὸν ἐωσφόρον ἐπεκαλεῖτο εἰς βοήθειαν, ὃ δὲ προσελάβετο τοῦτον εἰς τὸν οὐρανόν, ὡς εἶρηται, κατ' αὐτῷ, ὡς φησι, τὰ ἔκκαλοι τῷ πρῶτῳ ἔστρω, ἦγον τῷ ἐωσφόρῳ, καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἦν κατὰ τῶν Ἀβράβων γλώσσαν ὀνομαζοῦσι, τοῦτ' ἐστὶ μεγάλη. Οὐνεὶδίζων τοὺς Χριστιανοὺς ἀρνητὰς ὀνομαζέει, καὶ ἑτεριστὰς, καὶ διεγέρει τοὺς Σαρακηνοὺς εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην, καὶ τὴν σφαγὴν ὄνομα Θεοῦ ὀνομαζέει, τὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν πόλεμον, καὶ τοὺς ἐν τῷ τοιούτῳ πολέμῳ ἀποθνήσκοντες Ἀγαρηνοὺς υἱοὺς Θεοῦ, καὶ ἔξιλους τοῦ παραδείσου καλῶν, καὶ πιστοὺς ἐν Θεῷ. Ἐδιδάξει αὐτοὺς ὁ Μωάμεδ, ἐν οἷς καὶ τοῦτ', ἐὰν μὴ εἰρήσκουσιν ἐξ ἐτοίμοι ὕδωρ, λαμβάνουσιν χρῆσιν ἀπὸ ὕδωρ, χρῶν λεπτόν. Καὶ μετ' αὐτοῦ τρέουσιν τὰς ὄψεις, καὶ τὰς χεῖρας αὐταῖς ἀπὸ ὕδωρ. Προστίθεισι δὲ ἡ τοῦτο ὁ Μαχούμεδ, ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ τοῦ παραδείσου τὰς κλεῖς κατέχων.

Τοιοῦτος δὲ, λέγει, ἦν ὁ παράδεισος, ἐν ᾧ λέγει τέσσαρας εἶναι ποταμοὺς ἐξ ὕδατος ἀβολάτου, καὶ γάλακτος μὴ ἀλλάσσοντος τὸν νόστον αὐτοῦ, καὶ οἴνου ἡδέος, καὶ μέλιτος ὄλιστου. Καὶ κατὰ τὴν μέλλουσαν ἡμέραν, ἦν περὶ ὁ Θεὸς ὀρίζει εἰς πεντήκοντα χιλιάδας ἐτῶν διάγειν ἐν αὐτῷ τοὺς Σαρακηνοὺς μετὰ τῶν ἰδίων γυναικῶν θύας εἶχει ἕκαστος ἐτιζῶν, καὶ ὑπὸ σκιάν τινων δένδρων τοῦ παραδείσου, ἀκαλεῖται Σίβηρ καὶ Τάλεχ, ὁπώραν ἐσθίουσας, καὶ ὀρνέων· πίνοντες ἀπὸ κρηφύρα πηγῆς, καὶ ἀπὸ Ζογγίβερ πηγῆς, ὀνομασμένους Σαλσάβιλα· καὶ οἶνον προσφερομένους, ὃν τὸ κέρασμα ἐκ παγῆς Θεοσείμ. Ἄν αἱ ἡλικίαι αἰρνομήκειαι ἀφῆκον τε καὶ θηλειῶν τέσσαράκοντα πήχεις, συνουσιάζοντων ἀκορίστως, φησὶν, ὅτι ὁ Θεὸς οὐκ αἰσχύνηται τοῦτο· εἰσάει δὲ ἐν τῷ παραδείσῳ ἐβδομήκοντα χιλιάδας δικαίων, τοὺς δὲ ἀμαρτωλοὺς κριθήσεται πρὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ πιττακίων εἰς τοὺς τραχηλοὺς αὐτῶν περιτιθεμένων, οὕτως εἰσελεύσεται καὶ τούτους εἰς τὸν παράδεισον φησὶν, ὀνομαζομένους ἀπελευθέρους τοῦ Μωάμεδ. Καὶ ἴνα μὴ ὁ παράδει-

σος ἑμπλεως φέρον τι, τοὺς Σαμαριτᾶς ἐπιστά τούτων, A ginta myriadas justorum. Peccatores vero quosdam a Deo judicandos, qui pittaciis quibusdam ex collo pendentibus sint distinguendi, et in paradisum introducendi, et liberti Mubammedis nominandi. Et ne paradisus sordibus impleatur, Samaritas asserit ibi sistendos, qui illis serviant et indesinenti labore purgandis sordibus occupentur.

Καὶ ἐν τῷ χειρῷ τῆς κρίσεως ὁ μὲν Μωυσῆς μέλλει κολάζεσθαι ὡς παραβάτης νόμου. Καὶ εἰς πῦρ βληθήσεται πᾶς ὁ λαὸς τῶν Ἰσραηλιτῶν ὡς πολλὰ δοξάσας αὐτοὺς ὁ Θεός, κίρκιστοι μὴ κινεθέντες, παραβάντες τὸν νόμον μέλλουσι κολασθῆναι αἰωνίως καὶ εἰς πῦρ ἐμβληθῆναι πᾶς ὁ λαὸς Ἰσραήλ. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ καὶ αὐτοὶ κολάσει παραδοθήσονται, ὡς καλέσαντες τὸν Χριστὸν Θεὸν σεταρχωμένον, αὐτὸν δὲ ἀπεφήνατο σωτηρίας ἀξιοῦναι, καὶ οἱ Ἄγερηνοί. Ἰσαυτὰ τοῦ Μαχούμετ τὰ διδάγματα, β τοιαῦτα αὐτοῦ τὰ σοφίσματα. Τελευτήσαντος δὲ αὐτοῦ, πᾶς ὁ τῶν Ἄγερηνῶν συνήχθη ἑσμός, καὶ βαρβαρικὸν ἄρῃον ἀπατες πεποιθήσαν, οὕτω τοῦτον λάρνακι μαρμαρίνῳ ποιήσαντες ἐπέθηκαν. Ὁ οὖν νόμος τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ ὀνομαζόμενος Κορβάν, ὁ καὶ παρὰ τοῦ Μαχούμετ δοθεὶς οὐκ ἐτίθη παρ' αὐτοῦ καὶ μόνου, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτέρον τινῶν, τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Ἀλῆ, καὶ ἄλλων ἐκτὰ, τοῦ Ναφῆ, Ἐδν, Ὀμάρ, Ἐλρεσάρ, Ἀσῆρ, υἱοῦ τοῦ Χετήρ, καὶ υἱοῦ τοῦ Ἀμέρ. Λαβόντων τοίνυν τῶν μὲν τούτων, τῶν δὲ ἐκείνων, καὶ βυλομένων ἐκαστῶν στήσαι τὸν ἴδιον, μετὰ θάνατον του τε Ἀλῆ καὶ τοῦ Μωάμεθ, στάσεις, καὶ φιλονεικίας, καὶ πόλεμοι, καὶ χύσεις αἱμάτων μέσον τῶν διαδόχων αὐτῶν ἐμολόβθησαν. Ἀλλὰ τῆν σήμερον οἱ μὲν πρὸς ἀλλήλους πόλεμοι ἔπαυσαν, ἡ δὲ διάστασις, καὶ διαίρεσις ἐπεκράτησε, καὶ δέχονται οἱ μὲν τόνδε, οἱ δὲ τόνδε.

Εἰς τὸ ἑξακοσιοστὸν κς' ἔτος ἀπὸ τῆς τοῦ Κυρίου σπρωκώσεως ἐφάνη ὁ Μωάμεθ πεντεκαίδεκάτη βασιλεύοντος Ἡρακλείου, ἐπὶ τοῦ Χοσρόου, ὅτε ἤρτηθη ὑπὸ Ἡρακλείου. Προσεκολλήθη δὲ τῷ Μαχούμετ εἰς Ἰακωβίτης ὀνόματι Βασιρᾶ, ἐπὶ αὐτὸς ἰδιώτης ἦ, καὶ ἀγράμματος. Ὑστερον δὲ ἀπέκτεινεν αὐτὸν ὁ Μαχούμετ τὸν Ἰακωβίτην. Ἀλλὰ καὶ Ἰουδαῖοι τινες, Φινεῖς, καὶ Ἀδελὰ ὀνόματι Σαδὼν, μετὰ ταῦτα δὲ Ἀδελὰ ἐσημένος, καὶ Σαλέμ, οἱ καὶ γεγόνασι Σαβρακηνοί. Καὶ τινες Νεστοριανοὶ μέγιστα κοινωμοῦσι Σαβρακηνοὺς λέγοντες μὴ Θεὸν γεγενῆσθαι ἐκ τῆς Μαρίας Παρθένου, ἀλλ' αὐτὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ τότε συνώθηκεν ὁ Μωάμεθ τινὰ νόμου τρόπον διὰ τῶν ἑτέρων λαμβάνων τινὰ μὲν ἐκ τῆς Παλαιᾶς, τινὰ δὲ ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Οὐ μὴν τότε ὁ λαὸς εἶχετο Ἀλκοράνου, ὁ δὲ Ἀλῆς ἦν υἱὸς τοῦ Ἀβιτελέμ.

revera quædam congressit ex Veteri Testamento, quædam autem ex Novo. Tunc vero populus nondum habebat Alcoranum, sed illum postea habuit ab Ali qui fuit filius Abitelem.

Ἡῆνης τῆς σελήνης, παρὰ τοῖς Ἄγερηνοῖς. Μᾶτος ἀρχή.

Σαβάλα, Σιλκάντε, Σιλχίτζι, Μουχαρέμ, Σεφίρ, Ρεμβιουλεβελ, Ρεμβιουλαχίλ, Τσουμαζι, Ἐλεβίλ, Τσουμαζι Ἐλαχίρ, Ρετσεπ, Σαμπάν, Ράμαζαν.

Die autem iudicii extremi contendit Muhammed, Moesen pœnis obnoxium futurum ut transgressorem legis, Israelitas vero in ignem detrudendos, quod Deus illos multa docuerit quibus cum fuerint increduli et immorigeri, æternis suppliciis et igne inexstinguibili cruciari debeant omnes Israelitæ. Christianos autem gravissima etiam pœna affligendos, quod Christum vocaverint Deum incarnatum. Ipsum vero Christum salutem consecutum asserit, quod et cœssent ipsi Agareni. Talia fuerunt dogmata, imposturæ et sophismata Mubammedis, qui cum tandem fato cessisset, et mortuus esset, quæ quibus Agarenis tanquam agmibus factis concurrentibus et confluentibus, barbære lueta et funere illum sunt prosecuti, illumque sepulcro et arcæ marmoreæ condidere. Lex ergo Ismaelitarum quæ vocatur Coranus et quæ a Muhammeda tradita dicitur, non ab illo solo fuit exposita et enarrata, sed a quibusdam aliis, nimirum Ali Muhammedis genero et a septem aliis, nempe a Naphe, ab Eon, ab Omar, ab Elresar, ab Aser, a filio Cheter, et a filio Amer. Alii vere huic, alii vero alteri adherere volentibus, et post mortem Ali et Muhammedis, singulis suum proprium doctorem promoverere contendentibus, seditiones, invidiæ, fixæ, bella cruentissima exorta sunt inter accessores. Hoc quidem tempore bella cessarunt, sed semper grassantur divisiones et dissidia, et alii hunc, alii alterum pertinaciter sequuntur.

Anno sexcentesimo vicesimo sexto incarnationis ortus est Mohammed, seximoquinquagesimo imperatoris Heraclii, sub Chosroe, cum hic ab Heraclio bello victus et superatus fuit. Socium autem se Muhammedi junxit monachus quidam Jacobita, cui Bairæ nomen erat, quia ille idiota erat et litterarum plane rudis. Cum vero diu inter se metels officis amicitiam coluissent, tandem illum interemit Muhammedes. Sed et Judæi quidam ut Phinees et Audia qui vocabatur Salon, socias manus Muhammedi tradiderunt. Post illos autem, Abdalla et Salem gente Saraceni illius partes secuti sunt. Et quidem etiam Nestoriani qui revera cum Saracenis gemina sentiunt, asserentes Deum non natum ex Virgine Maria, sed tantum Jesum Christum. Et tunc composuit Muhammed aliquam legis formam et rationem, quædam ex aliis decerpens et in unum colligens, Nam

Nomina mensium lunæ, apud Agarenos. Maius principium anni.

Sabala, Silcante, Silchitæ, Mucharem, Sepher, Rembioulebel, Rembioulachil, Tsoumazi, Elebel, Tsoumazi Elachil, Retsep, Sampan, Ramapan.